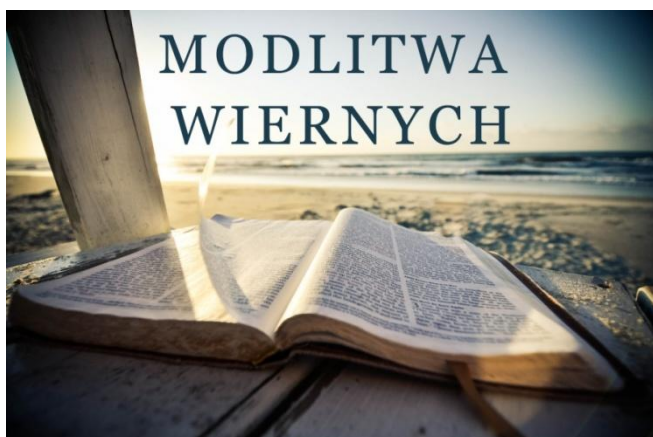

MODLITWA WIERNYCH

Liturgia słowa jest dialogiem pomiędzy Bogiem i zgromadzonym ludem. Modlitwa prośby jest drugą (po wyznaniu wiary) odpowiedzią na Boże słowo. Nazywamy ją modlitwą „wiernych”, czyli „wierzących”, „ochrzczonych”. Modlitwa za innych jest realizacją kapłaństwa wspólnego, którym jesteśmy obdarowani w sakramencie chrztu. W czasie Ostatniej Wieczery Pan Jezus zapewniał: „O cokolwiek prosić mnie będziecie w imię moje, Ja to spełnię” [J14

14]. W tych słowach chrześcijanin odczytuje nie tylko obietnicę, ale i zobowiązanie. Formuluje je św. Paweł, który zaleca, „by prośby, modlitwy, wspólne błagania, dziękczynienia odprawiane były za wszystkich ludzi” [1Tm2,1]. Modlitwa wierzącego ludu jest uobecnieniem modlitwy Chrystusa, który „zawsze żyje, aby się wstawiać za nami” [por. Hbr7,25]. Modlitwę tę nazywamy również modlitwą powszechną, bo obejmujemy nią cały świat, wszelkie potrzeby Kościoła, świata, tych, którzy znajdują się w szczególnych trudnościach, jak i lokalną wspólnotę [por. OWMR 70].

Wszystkie modlitwy w czasie Mszy świętej czerpiemy z Mszału, czyli księgi zawierającej tradycyjne teksty powstałe na przestrzeni kilkunastu wieków. Wyjątek stanowi modlitwa powszechna, która może być sformułowana na potrzeby konkretnej celebracji. Modlitwę może przygotować celebrans lub inne osoby odpowiedzialne za liturgię. Wezwania mają być spisane i przedstawione do oceny celebransa. Modlitwa jest wyrazem naszej wiary, a także narzędziem jej kształtowania, nie może więc zawierać błędów doktrynalnych. Modlitwa powszechna posiada dwa źródła. Pierwszym jest słowo Boże przeznaczone na dany dzień, a drugim – życie Kościoła i świata. Przedstawiamy Panu Bogu te intencje, które się w nas rodzą, gdy patrzymy na świat w świetle usłyszanego Bożego słowa. Modlitwa ta jest wyrazem naszej solidarności ze światem, zwłaszcza z potrzebującymi, oraz wyznaniem wiary, że Bóg – choć bliski każdemu – oczekuje na nasze modlitwy, jako na zaproszenie do przemieniania świata zgodnie z Jego wolą.

